

Jakob Forssmed: Tal på Järvaveckan 2025

Talare
Jakob Forssmed
Socialminister

Datum
11 juni 2025

Plats
Järva

1 Så roligt att vara tillbaka!

Tack Ahmed och Stiftelsen Järvaveckan för att ni har skapat den här mötesplatsen.

5

Jag uppskattar verkligen Järvaveckans arbete för dialog, delaktighet. För demokrati.

10

Det där är verkligen inte bara tre ord. Dialog, delaktighet och demokrati. Det är också levande handlingar som vi gör mot varandra. Värden som vi upprätthåller gemensamt. Därför är det en ära och en ynnest att vara här idag.

15

I mitt tal skulle jag vilja prata om skärmar och sociala medier. Om sjukvårdssystem utan sjukdomsinsikt som skymmer sikten på patienten. Om hur det är att växa upp idag. Och om hur allt detta hänger ihop.

Visste ni att förra året hade Bris 64 004 stödsamtal med barn?

20

Den vanligaste orsaken till att barn och unga sökte stöd var psykisk ohälsa.

Vad döljs då bakom det här lite luddiga begreppet psykisk ohälsa?

25

Depression. Diagnoser. Nedstämdhet. Självdestruktivitet. Självvmordstankar. Ångest. Ätstörningar.

Det finns många orsaker till den ökande psykiska ohälsan, men det går inte att komma runt den här [håll upp mobilen] och de aktörer som nyttjar den för att tränga djupt in i barns liv och tränga bort skyddet runt dem.

30

Låt mig berätta hur.

Sökandet efter en identitet, jämförelsen, att bli vuxen, att bli NÅGON. Det är tidlösa frågor.

35

Som återfinns och gestaltas i Sagor och sägner: Ni vet ”Spegel, spegel på väggen där, säg mig vem som vackrast i landet är”

40

Men det som en gång i tiden var begränsat till sagans värld är nu varje barns vardagsverklighet.

Nu krävs det ingen magisk spegel för att få veta vem som är vackrast.

45

Eller vem som inte duger. Sociala mediernas spegel ger alltid besked. Här finns aktörer som lever på barns sårbarhet. Som stjälar deras självkänsla.

När barn konsumerar sociala medier sju, åtta, nio timmar per dag: Hur mycket konsumeras de då inte själva av reklamskapade behov?

50

I en värld som formats av kommersiella intressen där många tjänar pengar på barns osäkerhet.

Flöden fyllda med skeva skönhetsideal, baserade på en slags falsk vänskapsrelation med influencers.

55

Som Get ready with me-content där unga visar upp omfattande skönhetsrutiner. Dyra toners, serum och krämer som ska motverka ålderstecken och hyperpigmentering.

60

Ni har säkert sett kilometerköerna utanför sminkbutikerna.

Skribenten Elin av Klintberg skriver om tjejen i sin närhet som stolt visar upp ett serum som gör huden CITAT ”helt perfekt” och berättar: ”vet du, jag har hudvård för mer än 10.000 kronor”.

65

Hon är nio år. Kanske bär hon som många andra barn den känsla som växer i sociala mediernas förrädiska ljus: om jag inte äger just det där, då har jag ingenting.

Om jag inte blir just så där. Då är jag ingenting.

Timme ut och timme in jämför tjejerna sitt utseendemed det ouppnåeliga. Och undersökningar visar att 6 av 10 tjejer i årskurs sju har hittat CITAT ”nya fel på sin kropp via sociala medier”.

75

I den kunskapssammanställning som folkhälsomyndigheten på mitt uppdrag tagit fram kan man läsa: CITAT

80 ”För barn i 10-årsåldern och uppåt kan mycket användning av sociala medier leda till sämre kroppsuppfattning och de som använder sociala medier mycket har oftare symtom på ätstörningar.”

Och det här är något som många – allt för många – kämpar med idag.

85 Barn möter genom skärmen omfattande pro-ana-innehåll. Alltså influencers som pratar om anorexia i positiva ordalag.

Timmar varje dag.

90 Ätstörningar har många och komplexa orsaker. Men det går inte att blunda för ett uppenbart samband:mellan det barn matas med digitalt och det de faktiskt äter.

95 Sedan 2016 har samtalen om ätstörningar till Bris ökat med 395 procent. 395 procent!

Och antalet tjejer mellan 10 och 19 år som diagnostiseras med en ätstörning har dubblerats sedan 2010. Dubblerats!

100 Men jämförelsen med det ouppnåeliga handlar inte bara om utseende. Utan om status. Vem man är och borde vara.

Gemensamt för allt är den känsla som hemsöker barnen. Det är känslan av att känna sig ful. Sämre. Mindre värd. Och mer ensam.

105

Svenska 13–16-åringar sitter med sina skärmar i genomsnitt 6 och en halv timme per dag – utanför skolarbetet

110 I genomsnitt.

Skärmen håller barn vakna om natten och stillasittandes om dagen.

115 Tränger ut sömn, rörelse och sociala relationer. Sånt som vi vet är skyddsfaktorer för hälsa. Och då har jag inte ens börjat prata om destruktivt innehåll som brutala våldsskildringar. Desinformation. Övergrepp. Utpressning. Ja, till och med mord och avrättningar.

120 Även om Järvafältet står i blom kan vi nog konstatera att sociala medier varken låter våra barn vila på gröna ängar eller för dem till vatten där de finner ro.

Och det här är ett jätteproblem.

125 I lördags kunde vi i Sveriges Radio höra Fredrik Hallström. Han är operativ chef hos säkerhetspolisen.

130 Hallström berättade om hur SÄPO i sitt underrättelsearbete upptäcker allt fler barn som tillbringar tid i slutna forum online. Barn som exponeras för grova våldsskildringar. Barn som uttrycker att de själva vill begå våldsdåd och attentat.

Ja. Du hörde rätt. BARN. Som VILL begå attentat.

135 De yngsta barnen som polisen har upptäckt är nio år. SÄPO konstaterar att det är barn som upplever ett socialt utanförskap, men som genom skärmen finner en identitet. En tillhörighet. I forumen och på plattformarna möter de andra och förenas i det grova våldet. Tänk dig. Inte ens tio fyllda och redan radikaliserad. Och lätt byte för aktörer som vill ha villiga rekryter. Och till och med sadistiska nätsektor som förmår svenska fjortonåringar att lämna pojkrummet för att livesända oprovocerade knivöverfall på oskyldiga.

140 Sektors bärande budskap är att inga liv är värdefulla. Det är ett utstuderat utnyttjande av en av samhällets allra mest sårbara grupper, barnen, som pågår. Barn ses som en "bemanningspool" för gängens smutsigaste och farligaste uppdrag. Att hela tiden rekrytera fler barn är en del av de kriminella nätverkens affärsmodell. 1 000 barn och unga ansluter sig till kriminella miljöer. Varje år.
145 Detta måste få ett slut.

Vet vi som vuxna vad våra barn kollar på och hur det påverkar dem?

Jag ställer frågan utan att skuldbelägga. Det här är en av vår tids största
150 utmaningar. Och vi brottas med den varje dag. Bråk om skärmtid har blivit vår
tids vanligastevardagskonflikt. Det tror jag både barn och föräldrar håller med
om.

Och om du undrar på vilken sida Kristdemokraterna ställer sig. Så står vi på
155 barnens sida. Och på föräldrarnas sida. På en och samma gång. Vi tar familjens
parti.

Och vi står upp mot det som hotar den uppväxt och de goda värderingar som
föräldrar vill ge sina barn. Därför står vi upp mot sociala medier- och techjättar.

160 Mot apparna som är designade med beroendeframkallande mekanismer. Och
mot de bolag som tjänar grova pengar på detta grepp som de lyckats ta kring oss
och våra barn.

165 Men det måste inte vara så. Vi ska inte ge efter för algoritmernas tyranni. Vi ska
inte passivt se på när barndomen kapas av beroendedesign. Nej. Vi måste stå
sida vid sida med varje barn och förälder. Med varje familj som kämpar. För vi
hör ropet på hjälp. Och vårt svar är kort men konkret.

170 Nu räcker det. Nu tar vi tillbaka kontrollen. Nu är tiden för en barnvänlig
barndom. Det är dags att skärma av.

Jag ser några bekanta ansikten i publiken.
Trogna besökare vet att jag pratat om detta här på Järvaveckan i flera år nu.
175 Hoppas ni ursäktar. Men när jag klev in på Socialdepartementet, då var det
självklart för mig: vi måste göra något åt detta. Att inte lämna föräldrarna
ensamma i kampen mot beroendeframkallande sociala medier. Då fanns det de
som ropade: Moralpanik. Som med videovåldet, hårdrocken eller sturm-und-
dranglitteraturen. Men vi sammanställde forskningen. Arbetade fram
180 rekommendationer. Tog strid i EU. Och vi gjorde en sak till. Vi förflyttade
debatten.

Nu tar andra länder efter oss. Nederländerna har tagit vår kunskapsrapport och
våra svenska rekommendationer och gjort dem till sina. Vi ser nu fler och fler
185 länder som agerar. Jag sa innan att det spelar roll hur mycket tid barn är på
sociala medier. Men det spelar förstås också roll hur gamla de är när de får

tillgång till plattformar som kan vara skadliga. Australien har nu infört ett sociala-medier-förbud för barn under 16 år. En skarp åldersgräns. Fleraländer är
190 på samma väg. Imorgon träffar statsministern och jag och Greklands premiärminister för att diskutera den här frågan. Även i Sverige har vi faktiskt en åldersgräns på 13 år för när ett barn får skaffa egna konton på sociala medier och andra onlinetjänster. Men alla vi som är här vet att den inte efterlevs. Och är det så konstigt egentligen?

195 När den infördes via en EU-förordning ville inte ens den dåvarande regeringen och konsumentminister Per Bolund ha den! Varför inte, jo för att ”i den yngre generationen ser man att det finns en teknikmognad och en vana att använda sociala medier.”

200 Som om det var en fråga om tekniskt kunnande och inte om barns rätt att vara barn. De rödgröna såg det helt enkelt inte komma.

Nu måste vi vända utvecklingen och då är mitt och Kristdemokraternas besked
205 idag: Så länge sociala medier ser ut som de gör idag så måste vi höja åldersgränsen till 15 år.

Och vi måste se till att åldersgränsen fungerar.
Det finns starka skäl för detta:

210 För det första.
Dagens situation är helt ohållbar. Vi måste helt enkelt säkra barns trygghet i den digitala miljön.

215 För det andra.
Den här idén att vi ska fortsätta överbeskydda barn från faror i den verkliga världen, men lämna dem helt oskyddade online, den måste upphöra. Innehåll och kontakter som är djupt skadliga för barn måste vi kunna skydda dem ifrån. Och då krävs åldersverifiering. Sådana tekniska lösningar som gör detta möjligt
220 arbetas fram inom EU just nu. Om något år kommer vi kunna nyttja dessa i Sverige. Och ålderskontrollen kommer att kunna göras på ett integritetsbevarande sätt, utan massövervakning. Det är alltså frågan om en verifiering av ålder. Inte en identifiering av person.

225 För det tredje.

Vi måste ställa krav på tech-jättarna.

Det finns i dag inga lagstadgade krav på tech-jättarna att genomföra tillförlitliga ålderskontroller. Men det går att ändra på. För en åldersgräns är värd föga om
230 den inteefterlevs. Varför är detta viktigt? Varför måste vi agera? Gör tankeexperimentet att det barn som är 9, 10, 11, 12 möter i den digitala miljön skulle vara fullt synligt och närvarande här i den verkliga världen. Hela tiden.

Vad skulle vi göra då?

235 Aldrig att vi skulle acceptera det. Vi skulle tveklöst agera. Här och nu.

Hör ni det?

Här och nu. Och en sådan reaktion är inte moralism. Det är ansvar. Det är inte förbudsiver. Det är omsorg. Det är faktiskt vad som förväntas av oss vuxna. Vår
240 uppgift är att ge våra barn goda villkor. Goda värderingar. Och politikens uppdrag är att skapa förutsättningar som gör livet lite lättare att leva.

Vi talar så ofta i dessa skolavslutningstider om att ge våra barn en ljusnande framtid. Men då kan vi inte låta våra barns barndom överskuggas eller
245 förmörkas.

Om vi släcker skärmarna så blir livet ljusare för våra barn och unga. För frihet förutsätter ibland gränser. Gränser för de som vill äga barnen och få dem att konsumera saker och tankar och filmer och klipp de inte alls behöver eller mår
250 bra av.

Mina vänner, OM vi sätter upp sådana gränser – då ger vi barn friheten att vara barn.

255 NÄR vi sätter upp sådana gränser. Då säger vi inte bara i ord till barn och unga att de duger som de är – då visar vi det i handling.

Vänner, Det är vår vardag. Och VI måste bestämma vilka värderingar det är som ska gälla där.
260

Järvavänner,

Jag har nu talat om sociala mediers påverkan på hälsan och vuxenblivandet. Och nu tänkte jag göra en övergång som inte är så halsbrytande som den kanske framstår som: sjukvårdssystemets påverkan på hälsa och vuxenblivande.

Låt mig börja med barnpsykiatri.

270 Vi har så många barn som lider, som är sköra, som har behov av specialistpsykiatri. Det är därför regeringen rekordsatsar för att korta köerna till BUP.

Men vi har också flera systemfel. Ett sådant är när ett en tonåring väl kommit fram i kön och lyckats få en behandling, ja, då blir den unge snart utkastad ur systemet igen.

275

Jo, så är det. Och det sker samma dag som föräldrarna till ett barn, i behov av specialistpsykiatriska insatser, klipps bort från dennes vård och vårdkontakter.

280 För den dag då detta barn fyller 18 år skrivs hen ut från barn- och ungdomspsykiatri.

Inget annat har hänt. Barnet bor fortfarande hemma. Har inte etablerat sig i vuxenlivet. Är fortfarande skört eller sjukt och i behov av specialiserad psykiatrisk vård.

285

Men läkare och den vård som känner barnet. Borta över en natt. Samma natt som föräldrarnaförsvinner ur vård bilden.

290 För att vårdsystemet har bestämt sig för att det är dags för ett byte. Hej då BUP. Men sen då?

Ofta saknas vårdplan. Men det saknas inte en ny kö att ställa sig i.

295 Det är många barn, eller nyss myndiga då, som vittnar om att de blir kvar med allt i ett tomrum. Där de står helt själva. Ensamma.

I Myndigheten för vård- och omsorgsanalys rapportFörberedd och sedd, som belyser övergången från barn- till vuxensjukvård, berättar en ung vuxen:

300 ”Jag hade fått vård genom BUP men fick ingen förberedelse inför övergången mellan barn- och vuxenpsykiatri. Mot slutet när jag började närma mig 18 år så gjorde jag återbesöken som vanligt men sedan slutade det bara helt enkelt. Det slutade komma kallelser, det var det som hände. Jag fick börja om, söka på

305 vårdcentralen.”

Så här får det inte vara. Barn med stora behov av vård och behandling ska inte vänta i köer, eller hamna i tomrum. Därför är det så viktigt med de historiska satsningar regeringen nu gör på psykisk hälsa och psykiatri. De är även
310 avgörande.

Bara i år satsar vi en miljard på ökad tillgänglighet inom BUP.
En halv miljard på primärvårdens arbete med psykisk hälsa. Och i våras när regeringen kom med vårändringsbudgeten kunde jag presentera en
315 kompletterande satsning på 550 miljoner kronor. Det är rekordmycket pengar som nu går till psykiatri. Till fler vårdplatser. Ingen annan regering har satsat så mycket.

Men vet ni – det behövs mer än pengar och platser.
320 Det behövs systemförändringar.

Därför är det så glädjande att regeringen nu kan besluta om medel för att förmå regionerna att göra övergången mellan barn- och ungdomspsykiatri och vuxenpsykiatri mer flexibel. Mindre fyrkantig.

325 Mer mänsklig.

För Sverige ska inte ha en personNUMMERcentrerad vård utan en PERSONcentrerad vård.

330 Jag läste häromdagen ett recept i en dagstidning. Det var ett recept på smörstekt lök som lockade mig. Jag älskar smörstekt lök.

Men till min förvåning hade receptmakaren skrivit att man kunde steka löken
335 lite hur länge man ville. Det gjorde ”absolut ingenting” om man stekte löken så länge att den blev lite svart.

Stektiden var alltså godtycklig.
Det fanns inte heller någon bestämd volym smör som skulle tillsättas. Tvärtom.
340 Receptet uppmanade att oavsett mängden smör som låg i pannan så kunde mer tillföras. Ingen skulle bli arg för det. Säkert så!

345 Jag får dock erkänna att jag, tills nu, levt med föreställningen att ett recept är en slags manual. För hur något ska göras och hur det ska bli välsmakande.

Med bestämda ingredienser. I bestämda antal. Om det kan vara lite hur som helst är det väl ingetrecept? Nu gör kanske inte det så mycket när det handlar om smörstekt lök, som det inte är så svårt att misslyckas med.

350

Men vet ni – Tidningens smörstekt-lök-receptpåminner lite om sjukvårdssystemet i vårt land. Det finns inte ett bestämt recept för sjukvård i Sverige. Det finns 21 varianter. 21 olika system.

355 Det här har ni hört oss kristdemokrater påtala år ut och år in. Och det är ju för att sjukvårdssystemet inte fungerar. I veckan hörde vi om väntetiderna på utprovning av hörapparater och hörselrehabilitering. Bara fem regioner klarar vårdgarantins utlovade tre månaders väntetid.

360 I de övriga regionerna var väntetiderna upp till två år. Tänk dig vad det gör att gå så lång tid utan att höra. Livet försämras. Många isoleras i ofrivillig ensamhet, berövade på gemenskaper.

365 Igen: Vi behöver en personcentrerad vård men istället har vi fått en postnummercentrerad vård. Några får vård, andra inte, i detta vårdens postkodlotteri.

Ett annat exempel på detta är ätstörningsvården. Det här är vård som ofta handlar om livsavgörande behandlingar:

370

375 Visste ni att suicidförsök eller självskador är tre till fyra gånger vanligare hos kvinnor med ätstörning än hos andra kvinnor? Men den vård som ges för ätstörningar varierar mycket mellan de 21 regionerna. Och även inom dem. Ofta är den för dålig. Gång på gång har vi fått höra om långa väntetider och bristande bemötande. Vårdkedjor som inte hänger ihop och bristande kompetens. Om etiskt tveksamma tvångsåtgärder. Så därför införde regeringen förra året nationella riktlinjer för hur ätstörningsvården ska bedrivas.

380 Vi inrättade nationell högspecialiserad vård med multiprofessionella team för att förbättra vården och behandling för patienter med svårbehandlade ätstörningar.

385 För att barn och unga som lider av ätstörningar måste få vård med hög kvalitet
och i rätt tid. Oavsett var man bor i landet.

390 Men högspecialiserade platser förblev tomma ändå. Regionerna skickade inte
sina patienter dit där de kunde få den bästa vården. Det är för mig helt
obegripligt.

Och vi kunde så sent som i förra veckan läsa i Svenska Dagbladet om
cancersjuka Johannes. Med cancer i både levern och tarmen skickas han mellan
sjukhusen. Han beskriver hur vården inte samarbetar. Hur ingen tar ansvar.

395 Tre olika sjukhus i två olika regioner är inblandade. Johannes har själv behövt ta
kontakt med läkare och förmedla information mellan sjukhusen.

När Uppsala skulle skicka en akutremiss till Stockholm tog det tre veckor i
stället för tre dagar på grund av de olika journalsystemen.

400 I artikeln säger Johannes: "Som det är i dag fungerar det inte att vara sjuk på
olika ställen i kroppen, för då tar allt extra lång tid. Det bästa vore om de hade
ett samlat system så att regionerna enklare kunde samarbeta."

405 Det här är helt enkelt bara helt fel. Det är ohållbart. Det är personens behov som
ska avgöra vården, inte hur regionerna råkar vara riggade.

Jag har hittills inte träffat en enda patient som har sagt...

410 ..att tre gånger så lång väntan, sämre behandlingar och lägre kvalitet det är
sådant man får leva med – det viktiga är ju ändå att det regionala självstyret
respekteras!

415 Nej, frågan som ställs - och som måste ställas - det är ju hur vi kan acceptera ett
vårdsystem som skapar dessa enorma skillnader. Vi måste sätta människan
framför systemet!

420 Men tyvärr håller partiernas fastlåsta pamp-positioner patienterna fångna i
systemet.

Det är som i sagan om kejsarens nya kläder. Rädslan att förlora sina fina jobb i hovet gör att ingen säger som det är. Ingen konstaterar det uppenbara – det finns inga kläder.

425

Precis på samma sätt agerar regionpolitiker nu. Rädslan för att förlora sina fina jobb gör att ingen konstaterar det uppenbara – dagens system fungerar inte – kejsaren är naken.

430 Redan Göran Hägglund kunde efter åtta års reformerande av svensk hälso- och sjukvård konstatera att vill man på allvar ta itu med det som står i vägen för en god och en mer jämlik vård i hela landet, då måste staten ta över ansvaret av sjukvården.

435 Men såväl Stefan Löfvens som Magdalena Anderssons regeringar vägrade att ens undersökadenna möjlighet.

Det var armarna i kors. Man kanske tyckte att det bara var ”käbbel” det vi höll på med.

440

Det spelade ingen roll att det fanns kunniga utanför politiken som sa samma sak som Hägglund.

445 Socialdemokraterna lyssnade varken på läkare ellersjuksköterskor. Inte ens på patientorganisationer.

Det blev två förlorade mandatperioder för hälso- och sjukvården.

450 När vi kristdemokrater kom tillbaka till socialdepartementet efter valet 2022 kunde vi konstatera att inget hade hänt. Vården var lika fragmentiserad som tidigare.

455 Så vi satte igång med reformverkstan. Vi arbetade fram en nationell vårdförmedling – så att vi i alla fall kan få reda på vilka regioner som har vårdkapacitet när – och använda den.

Vi har infört mer noggrann styrning av de pengar som staten bidrar med till sjukvården. Vi har tagit grepp om den nationell digitala infrastrukturen i vården – för att ingen cancersjuk ska behöva vänta tre veckor på att en journal ska

överförs mellan två regioner.

Vi bidrar med nationella utvecklingsteam, nationella riktlinjer och nationella stömlinjer.

465

Men det räcker inte. Det är lite som att hälla nytt vin i gamla läglar. Själva sjukvårdssystemet är sjukt, och behöver justeras.

470

Därför tillsatte vi Vårdansvarskommittén för att utreda ett helt eller delvis statligt huvudmannaskap.

475

Företrädare från samtliga partier i Riksdagen fick vara med. Alla fick insyn i vårdens verklighet. Hur personal kämpar med att knappa in samma uppgifter om och om igen. Hur patienter väntar och väntar på att få den där operationen som gör att livet kan börja igen, att smärtan kan få ett slut.

Alla fick möjlighet att se hur det går till när kejsarens osynliga kläder tillverkas.

480

Nu är kommittén klar. Och ingenstans i betänkandet redovisas underlag för att nuvarande ordning med 21 olika vårdssystem är bättre än att staten tar över.

485

Men när vi kristdemokrater säger det uppenbara stannar kommittén vid en politisk bedömning. Hör själv vad Vårdansvarskommittén skriver om att slopa systemet med 21 regioners ansvar för vården.

”En så omfattande och genomgripande förändring finns det inte ett brett parlamentariskt stöd för.”

490

Det är fikonspråk för – man borde kanske göra nåt, men de flesta partier pallar inte.

Och det finns ingen hejd på hur stolta och nöjda Socialdemokraterna är över att inte fler partier vågar ta ställning.

495

En sosse log brett och sa att utredningen är spiken i kistan för statlig vård. Så talar bara den som har intresse av att begrava frågan.

Och ett tungt socialdemokratiskt regionråd som debatterade frågan i radio

500 pratade OM politikerna. Inte för patienterna. Inte för personalen.

Notera var fokus låg. Det var på honom och hans gelikar. På att behålla de fina jobben. Det är partipampens språk. Det är armarna i kors, igen.

505 Jag förundras faktiskt över att höra Magdalena Andersson et consortes år efter och år – kongress efter kongress –sjunga:

”Upp till kamp emot kvalen!”

510 Bekänna sig till jämlikheten, men samtidigt strunta i den extrema ojämlikhet som de tillåtit växa fram inom sjukvården.

Det är hyckleri när man hävdar höga ideal, men inte ser till andra än kamraterna i egen partilokal.

515

Man vill fortsätta dela ut poster och positioner till höger och vänster. Eller helst bara till vänster.

Gärna jämlikhet, men bara så länge vissa är mer jämlika än andra.

520

Det här systemkramandet med stort S gör att patienter inte får den vård de förtjänar.

Kom ihåg det här när du står i vårdkön. Kom ihåg det här när du går och röstar.

525

Vill du ha ett parti som vågar säga som det är, och ta ställning för patientens hälsa framför partiets bästa och genomför århundradets sjukvårdsreform. Då ska du välja Kristdemokraterna.

530 Vill du ha ett parti som utmanar system som inte fungerar för patienter? Då ska du välja Kristdemokraterna.

Och vill du ha ett parti som inte begravningsvårdfrågan. Som inte ger sig förrän Sverige ger var och en vård efter behov och inte vård efter var och en av

535 regionernas förmåga. Ja, då ska du välja Kristdemokraterna. Vi sätter människan före systemet.

Tack för att ni har lyssnat!

540

Källa

<div>Manuskript hämtat från kristdemokraterna.se (2025-06-16)</div>

Taggar

2020-tal, 2025, Järvaveckan, Kristdemokraterna, Man, Politiska tal

545

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/jakob-forssmed-tal-pa-jarvaveckan-2025>

550

555

560

565

570

575